

Tavaszi előszó

Az utóbbi hetekben újabb témával gyarapodott a GVH lépéseit némi értetlenséggel fogadó lista, méghozzá nem csak a közvetlenül (anyagilag is!) érintettek részéről. Idáig sem volt könnyű világosan és röviden elmagyarázni, hogy miért lesz jó a piacnyitás, a valódi verseny olyan komplex piacok esetében, mint az energia, vagy éppen a gyógyszerforgalmazás. Újabban a „szegény kiszolgáltatott magyar termelők” kontra „támogatásból jól megélt külföldi termelők és magyar multik, hipermarketek” örökzöld téma került előtérbe a Termékkódex kapcsán. Tegyük hozzá, hogy e divatos vitatémák messze nem hungarikumok, hanem a legtöbb európai országban megoldásra és válaszra váró versenypolitikai kérdések. Az egyébként is bonyolult, gyakran technológiai tudást igénylő szakmai részletek mellett az sem könnyíti meg a válaszadást, hogy gyakran nem világos, ki fújja a szelet az ellentábor zászlóshajóinak vitorláiba. Egy biztos: a GVH sem önérdeket, sem elvontan létező, idejétmúlt elméleti dogmákat nem képvisel, hanem jól vagy rosszul, de legjobb tudása szerint a magyar fogyasztók érdekeit védi, immáron lassan húsz éve. Tesszük ezt már csak azért is, mert a versenytörvény preambuluma szerint a nép képviselői

e törvénnyel világossá tették, hogy „a társadalmi felemelkedést szolgáló piaci verseny fenntartásához füződő közérdek, továbbá az üzleti tisztesség követelményeit betartó vállalkozások és fogyasztók érdeke megköveteli, hogy az állam jogi szabályozással biztosítsa a gazdasági verseny tisztaságát és szabadságát”. Azért, hogy a szabályok ne csak papíron létezzenek, politikai és üzleti érdekektől független, erős fegyverzetű hatóságot hozott létre. Verseny, tisztesség, fogyasztói érdekek, szabadság. Nincsen ebben semmi rendkívüli, semmi végletesen „neoliberális”. Csak a szabad piacra lépés lehetősége (lásd energiaágazat, gyógyszerpiac és áruházi kereskedelem), a hatalmi góccok kialakulásának megakadályozása, az összejátszások szigorú büntetése garantálhatja a fogyasztóknak, vagyis nekünk, a széles kínálaton, a versenyképes árakon alapuló valós szabadságot.

E tavaszi számunkban ismertetett jogesetekkel, tanulmányokkal is igyekszünk a hivatal tevékenységét közérthetően elmagyarázni kedves olvasóink számára. Kivívó kartellbírágról most nem tudunk beszámolni, az érdekesebb versenytanácsi határozatok a fúziós ügyek és a fogyasztók megtévesztése köréből kerültek ki. Az

idén indított számos eljárás azonban előjelzi, hogy az év végén és a jövő év elején több kartellügyben születhet érdeklődésre számot tartó döntés. A szakmai témák kapcsán különösen figyelmükbe ajánlom a GVH megújult engedékenységi politikájáról, a médiaágazati vizsgálat eredményeiről és az egyoldalú banki szerződés módosítás újraszabályozása terén elért sikerekről szóló írásokat.

Az előszó adta lehetőséget szeretném arra is felhasználni, hogy ezúton köszönjem meg egyik kedves kollégám, Bodócsi András két évtizedes munkáját: versenytanácsi mandátuma június végén lejár. Azoknak, akik ismerik, nem kell hosszan írnom arról, hogy nélküle minden bizonynyal máshogy festene ma a versenyhivatal. Személyiségéhez hűen nem egy hosszú „sztár-interjúval”, hanem egy árazáshoz kötődő tanulmányának közzétételével tisztelgünk szakmai hozzáértése és emberi példamutatása előtt.

TÓTH TIHAMÉR

A Versenykultúra Központ a GVH honlapján

GAZDASÁGI VERSENYHIVATAL
VERSENYKULTÚRA KÖZPONT

A verseny- és fogyasztói kultúra fejlesztése érdekében fejti ki tevékenységét a Versenykultúra Központ (VKK). A www.gvh.hu honlapon a nyitólapon található VKK logóra kattintva hasznos információkhoz lehet jutni munkájáról, rendezvényeiről, meghirdetett pályázatairól és az általa támogatott programokról. A kiadványok és a VersenyTükör eddig megjelent valamennyi száma is megtalálható itt, letölthető formátumban.